

Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Eustazio di Tessalonica, La espugnazione di Tessalonica, testo critico, introduzione, annotazioni di Stilpon Kyriakidis, proemio di Bruno Lavaglini, versione italiana di Vincenzo Rotolo

Ε. Κριαράς

doi: [10.12681/makedonika.811](https://doi.org/10.12681/makedonika.811)

Copyright © 2014, Ε. Κριαράς

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κριαράς Ε. (1963). Eustazio di Tessalonica, La espugnazione di Tessalonica, testo critico, introduzione, annotazioni di Stilpon Kyriakidis, proemio di Bruno Lavaglini, versione italiana di Vincenzo Rotolo. *Μακεδονικά*, 5(1), 480–495. <https://doi.org/10.12681/makedonika.811>

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Eustazio di Tessalonica, La espugnazione di Tessalonica, testo critico, introduzione, annotazioni di Stilpon Kyriakidis, proemio di Bruno Lavagnini, versione italiana di Vincenzo Rotolo. Palermo 1961, 80, σελ. LXIII + 193. [Istituto Siciliano di studi bizantini e neoellenici, Testi e Monumenti, pubblicati da Bruno Lavagnini sotto gli auspici dell' assessorato alla istruzione della regione siciliana, Testi, 5].

Τὸ δημοσίευμα ἀποτελεῖται ἀπὸ πρόλογο (σελ. VII-XIV) τοῦ διευθυντῆ τοῦ Σικελικοῦ Ἰνστιτούτου βυζαντινῶν καὶ νεοελληνικῶν σπουδῶν Bruno Lavagnini, ἀπὸ εἰσαγωγή τοῦ ἐκδότῃ (σελ. XV - LXIII), ὅπου μελετῶνται πολλὰ ζητήματα σχετικὰ μὲ τὸ ἔργο πὺν ἐκδίδεται καὶ τὸ συγγραφεὰ του, ἀπὸ τὸ κείμενο τοῦ Εὐσταθίου τὸ σχετικὸ μὲ τὴν ἄλωση τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ 1185 (σελ. 2 - 159), πὺν συνοδεύεται ἀπὸ μετάφραση στὰ ἰταλικά, φιλοτεχνημένη ἀπὸ τὸ νέο Ἰταλὸ φιλόλογο Vincenzo Rotolo, ἀπὸ σημειώσεις γλωσσικὲς καὶ πραγματολογικὲς (σελ. 163 - 183) καὶ ἀπὸ σύντομο πίνακα ὀνομάτων καὶ πραγμάτων (σελ. 185 - 191), καταρτισμένο ἀπὸ τὸ μεταφραστὴ τοῦ κειμένου, τὸ V. Rotolo, πὺν μεταγλώττισε στὰ ἰταλικά καὶ τὸ ἑλληνικὸ κείμενο τῆς εἰσαγωγῆς καὶ τῶν σημειώσεων. Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι τὴν ἔκδοση τοῦ κειμένου τὴ συνοδεύει ὄχι μόνο τὸ ἀπαραίτητο κριτικὸ ὑπόμνημα, ἀλλὰ καὶ πραγματολογικὲς (καὶ ἄλλες) παρατηρήσεις, πὺν σημειώνονται κάτω ἀπὸ τὶς σελίδες τῆς μετάφρασης.

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Κυριακίδη στὴν ἔκδοση τοῦ ἔργου τοῦ Εὐσταθίου ξεπερνᾷ κατὰ πολὺν μιὰ συνηθισμένη καλὴ εἰσαγωγή σὲ ἓνα κείμενο πὺν ἐκδίδεται. Ὁ Κυριακίδης συζητεῖ ἐδῶ καὶ διαλευκαίνει κάθε ζήτημα σχετικὸ μὲ τὸ κείμενο πὺν ἐκδίδει, ἀλλὰ καὶ μᾶς δίνει παράλληλα μιὰ σαφέστατη, μιὰ ξεκαθαρισμένη εἰκόνα τῆς προσωπικότητος τοῦ λόγιου ἱεράρχη εἴτε ἀντλώντας ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ ἔργα του, ὅπου αὐτὰ παρέχουν στοιχεῖα χρήσιμα, εἴτε συζητώντας μὲ σοφία, κρίση καὶ ἀντικειμενικότητα γνώμες παλιότερων ἐρευνητῶν, πὺν κατὰ καιροὺς διατύπωσαν ἀβάσιμες ἀπόψεις γιὰ θέματα σχετικὰ μὲ τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργο τοῦ Εὐσταθίου. Μπο-

ροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ εἰσαγωγή αὐτὴ ἀποτελεῖ μιὰ ἀξιοπρόσεχτη καὶ πυκνὴ πραγματεία γιὰ τὸν Εὐσταθίου. Θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ σὲ κάθε μεταγενέστερο μελετητὴ τὴν ἀφορμὴ καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ μελετήσῃ ἀναλυτικότερα τὴν κάθε πλευρὰ τοῦ πολὺπλευρου αὐτοῦ λογίου καὶ ἱεράρχῃ.

Πράγματι στὴν εἰσαγωγή τοῦ Κυριακίδῃ, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ πληροφορηθοῦμε γιὰ τὶς ἐκδόσεις τοῦ ἔργου καὶ ἀντιμετωπιστῇ τὸ ζήτημα ἂν τὸ χειρόγραφο πού μᾶς ἔσωσε τὸ Χρονικὸ εἶναι αὐτόγραφο τοῦ Εὐσταθίου ἢ ὄχι (σελ. XV · XIX), ἀντιμετωπίζεται τὸ ἴδιο τὸ ἔργο πού ἐκδίδεται, παρέχεται τὸ περιεχόμενό του, κρίνεται ἡ οἰκονομία καὶ ἡ σημασία του καὶ διατυπώνονται μὲ νηφαλιότητα ὅσες μπορούν νὰ γίνουν χρήσιμες συναφεῖς παρατηρήσεις (σελ. XIX · XXXIV). Τὸ μέρος τῆς εἰσαγωγῆς πού ἀκολουθεῖ (σελ. XXXIV · LXIII) εἶναι ἀφιερωμένο στὴ συνοπτικὴ, ἀλλὰ συστηματικὴ μελέτῃ τῆς προσωπικότητος. Ὅπως διαπιστώνει ἤδη ὁ ἀναγνώστης, ὁ ἐκδότης θεωρεῖ ἔργο του—καὶ δὲν ἔχει φυσικὰ ἄδικο—νὰ φωτίσῃ μὲ τὴν εἰσαγωγή του ὅχι μόνον τὸ ἔργο πού ἐκδίδει, ἀλλὰ καὶ τὴν ὅλη προσωπικότητα τοῦ συγγραφέα.

Ἀξίζει ὅμως νὰ δοῦμε ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὴν εἰσαγωγή, γιὰ νὰ προσέξωμε περισσότερο καὶ νὰ ὑπογραμμίσωμε ὅπως ἐπιβάλλεται τὴ συμβολὴ τοῦ ἐκδότῃ στὴν προώθησι τῶν ζητημάτων πού ἐξετάζονται. Γιατὶ σὲ καμιά περίπτωση ὁ Κυριακίδης δὲ δέχεται χωρὶς βάσανο τὴ γνώμη τοῦ συνερευνητῇ, ξεκινώντας φυσικὰ ἀπὸ τὴ σωστὴ ἀποψη, ὅτι ἡ κριτικὴ καὶ μεθοδικὴ ἀναψηλάφησι καὶ τοῦ λεπτομερειακότερου ἀκόμη ζητήματος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ προσκομίσῃ ὄφελος στὴν ἔρευνα.

Ἐν πρώτοις λοιπὸν ὁ Κυριακίδης ἀντιμετωπίζει τὸ ζήτημα, ἂν ἀντίγραφο εἶναι τὸ χειρόγραφο πού μᾶς σώζει τὸ ἔργο τοῦ Εὐσταθίου. Παλιότερα ὁ Paul Maas εἶχε διατυπώσει τὴ γνώμη, ὅτι τὸ χειρόγραφο τῆς «Ἀλώσεως» (Cod. AIII, 20) τῆς Δημόσιας Βιβλιοθήκης τῆς Βασιλείας ἦταν αὐτόγραφο τοῦ Εὐσταθίου, μολονότι διαπίστωνε κάποια διαφορὰ γραφῆς ἐν σχέσει μὲ προηγούμενα χειρόγραφα τοῦ ἱεράρχῃ. Ὁ Κυριακίδης μὲ πειστικὰ ἐπιχειρήματα ὑποστηρίζει (σελ. XVI) ὅτι «τὸ χειρόγραφο παρουσιάζει μερικὰ σφάλματα πού μπορούν νὰ ἐξηγηθοῦν σὰ λάθη πού θὰ μπορούσαν νὰ προέλθουν μόνον ἀπὸ ἀντιγραφέα»¹ καὶ ὅτι «ἡ γραφὴ ἀποκαλύπτει σταθερὸ καὶ ὄχι γεροντικὸ γράψιμο, ὅπως ἔχει τὴν τάσιν νὰ ὑποθέσῃ ὁ Maas». Πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι ὁ ἐκδότης ἔκρινε ἀπαραίτητο νὰ παραβάλλῃ τὴ γραφὴ τοῦ χειρογράφου πού σώζει τὸ χρονικὸ τῆς «Ἀλώσεως»

¹ Κοντὰ στὸ σοβαρὸ λάθος πού ἀναφέρει ὁ Κυριακίδης καὶ πού δὲ θὰ μπορούσε νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Εὐσταθίου (τὸν πηλὸν ἀντὶ τῶν πηλῶν) ἀναφέρω καὶ τὴν ἀνορθογραφία *μνηκῇ* (158, 13) ἀντὶ *μνικῇ*. (Γιὰ τὸ ἐπίθετο τοῦτο γίνεταί κάπως πλατὺς λόγος πιὸ κάτω, ὅπου διατυπώνονται παρατηρήσεις στὸ κείμενο τῆς ἐκδόσεως).

μέ τη γραφή τοῦ κώδικα Laur. 59, πού ἀπό τὸν καιρὸ τοῦ E. Martini (1907) γενικῶς ἀναγνωρίζεται ὡς αὐτόγραφο τοῦ Εὐσταθίου.

Κατόπιν (σελ. XIX) ὁ Κυριακίδης δίνει εἰκόνα τῆς «Προθεωρίας» πού ἔβαλε μπροστά ἀπὸ τὸ ἔργο του ὁ Εὐστάθιος. Στὴν «Προθεωρία» αὐτή, ὅπως εἶναι γνωστό, ξεχωρίζει ὁ Εὐστάθιος τὰ ἱστορικά ἔργα μὲ τὸ δικό τους χαρακτήρα ἀπὸ τὴ δική του ἱστορικὴ συγγραφή, πού μᾶλλον πρέπει νὰ χαρακτηριστῇ ἀπομνημονευματικὴ. Δίνει ἐπίσης καὶ τὴν οἰκονομία τοῦ ἔργου του. Κατὰ τὴν παρατήρηση τοῦ Κυριακίδη (σελ. XX) «τὸ ἔργο τοῦ Εὐσταθίου, χωρὶς νὰ πάψη νὰ εἶναι ἱστορικὸ ἔργο, εἶναι γεμάτο πάθος καὶ ρητορικὴ ἔτσι πού ἀποτελεῖ κάτι ἀνάμεσα στὸ ρητορικὸ λόγο καὶ τὴν ἱστορία καὶ γι' αὐτὸ πιθανῶς τὸ κύριο μέρος τοῦ ἔργου τὸ τίτλοφορεῖ ὁ Εὐστάθιος «συγγραφικὸ λόγος». Ἡ δική μου γνώμη εἶναι ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς «συγγραφικὸς λόγος» πρέπει μᾶλλον νὰ σημαίνει «ἱστοριογραφικὴ συγγραφή». Εἶναι ἄλλωστε γνωστὸ ὅτι τὸ οὐσιαστικὸ «συγγραφή» ἢ τὸ ἐπιθετὸ «συγγραφικὸς» τὰ συναντοῦμε στοὺς τίτλους ὀρισμένων ἱστοριογραφικῶν βυζαντινῶν ἔργων («Χρονικὴ συγγραφή» τοῦ Γεωργ. Ἀκροπολίτη, «Συγγραφικαὶ ἱστορίαι» τοῦ Γεωργ. Παχυμέρη, «Συγγραφή χρονογραφίας τὰ κατὰ Λέοντα, υἱὸν Βάρδα τοῦ Ἀρμενίου, περιέχουσα»)¹. Τὸ οὐσιαστικὸ πάλι «λόγος» σημαίνει πιθανῶς «σύγγραμμα».

Βλέπει ὁ Κυριακίδης «κάποια τραγικὴ καὶ ρητορικὴ ὑπερβολή, ἰδίως στὴν περιγραφὴ τῶν δεινῶν πού γνώρισαν οἱ Θεσσαλονικεῖς μετὰ τὴν ἄλωση τῆς πολιτείας, ἀλλὰ ἡ ὑπερβολὴ του αὐτῇ, νομίζει πάντα ὁ Κυριακίδης, δὲ φαίνεται νὰ ἀλλοιώνῃ τὴν ἀκρίβεια τῆς διήγησης, οὔτε μειώνει τὴ βεβαίωση τοῦ συγγραφέα, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι φιλαλήθης». Ὁ Κυριακίδης δίνει παραδείγματα σχετικὰ μὲ ὅσα ὑπερβολικὰ ἢ ὅχι μᾶς παρουσιάζει ὁ Εὐστάθιος. Μὲ ἐπιτυχία μάλιστα χαρακτηρίζει καὶ τὴν ἔλλειψη μίσους κατὰ τῶν Λατίνων ὡς Λατίνων καὶ τὴν ὑπαρξὴ ἀμεροληψίας.

Ὁ Κυριακίδης δίνει ἐκτενῆ ἀνάλυση τοῦ ἔργου, πού δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴ συζητήσωμε.

Κατὰ τὴν παρατήρηση τοῦ Κυριακίδη (XII-XIII), μολοντί ὁ Εὐστάθιος βεβαιώνει ὅτι «βραχυλογικῶς» θὰ μιλήσῃ γιὰ τὰ γεγονότα ὀρισμένων ἐτῶν πρὶν ἀπὸ τὴν ἄλωση, «ἢ περιγραφὴ τῶν πράξεων τοῦ Ἀνδρονίκου Α' (1183-85) εἶναι ἀρκετὰ πλατεῖα καὶ κατεχεῖ τὸ τρίτο τοῦ ὅλου ἔργου». Στὸ σημεῖο αὐτὸ διαπιστώνει ὁ Κυριακίδης ὅτι ὁ Εὐστάθιος παρέχει στοιχεῖα ἢ ἄγνωστα ἀπὸ ἄλλου ἢ πού μᾶς εἶναι γνωστὰ κατὰ διαφορετικὴ ἐκδοχή, συμπληρώνοντας ἔτσι τὶς πληροφορίες πού ἀντλοῦμε ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ ἔργο τοῦ Νικήτα Χωνιάτη. Ἰδιαίτερα ὑπογραμμίζει ὁ Κυριακίδης (σελ. XXIII) τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Εὐστάθιος συμμετέχει ψυχικῶς ἀκόμη

¹ Βλ. Moravesik, Byzantinoturcica, τόμ. 1, 1958, σελ. 503.

καὶ στὰ γεγονότα τῶν ἐτῶν 1180 - 1185, πού τὰ ἔξερει ἀπὸ διηγήσεις φίλων του πού ζοῦν στὴν Κωνσταντινούπολη.

Μπαίνοντας στὴ διήγησή του ὁ συγγραφέας ἀναφέρει πρῶτα τὰ γεγονότα τῆς Σικελίας καὶ δίνει κατόπιν ἀριθμούς σχετικούς μὲ τὰ σικελικά στρατεύματα. Σχετικά μὲ τὴν περιγραφή τῆς πολιορκίας ὁ Κυριακίδης παρατηρεῖ (XXV) ὅτι «ἡ διήγησις εἶναι σαφὴς καὶ ζωντανή, πλούσια σὲ χαρακτηριστικά ἐπεισόδια», καθὼς ἐπίσης ὅτι «περιγράφει μὲ ζωντανὰ χρώματα τὶς θαρραλέες ἐξόδους τῶν πολιορκημένων» καὶ γενικότερα τὴν ἄμυνα.

Μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα ὁ ἐκδότης διαλέγει τὰ χωρία τοῦ Εὐσταθίου πού μαρτυροῦν τὴν ψυχικὴ κατάστασι πού τὸν κυβερνᾷ ὅταν γράφῃ καὶ πού αὐτὴ δίνει τὸ πάθος στὴ συγγραφὴ του. «*Ἄνθρωπος γάρ, γράφει ὁ Εὐστάθιος (106, 9 - 12), ἐνδεθεὶς τοιούτῳ κακῷ καὶ πρὸς ἐαυτῷ τὰ μάλιστα τὸν νοῦν ἔχων, οὐκ ἂν σχολίῃ ἀκριβῶς τὸ πᾶν συγγράφασθαι, πλὴν εἰς ὅσον τὰ καίρια ὧν τε ἔμαθε καὶ οἷς αὐτὸς πολυτρόπως ἐπέστησεν*»¹. Ἀξιοπρόσδεχτὴ εἶναι ἡ παρατήρησις τοῦ ἐκδότη (XXVII, σημ. 3), ὅτι περιγράφοντας ὁ Εὐστάθιος (114, 2 κέ.) τοὺς φόνους πάνω στὴν ἄλωση ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὅσα σὲ ἀνάλογη περίπτωσι γράφει ὁ Πολύβιος (X, 15, 5). Ὁ Κυριακίδης φυσικὰ δὲν παραλείπει νὰ σημειώσῃ, ὅπου τὴ βρίσκει, τὴν ὑπερβολὴν τοῦ συγγραφέα.

Ὁ ἐκδότης κρίνει (XXXI) τὴ δῆλωσι τοῦ συγγραφέα (4, 19), ὅτι τὸ ἔργο διαβάστηκε καὶ δημοσιεύτηκε σὲ περίοδο πού γίνονται κηρύγματα στὶς ἐκκλησίες. Ὅτι ἴσως δημοσιεύτηκε τότε τὸ πιστεύει ὁ ἐκδότης, ὅτι ὁμως διαβάστηκε τὸ θεωρεῖ ἀπίθανο—ἐκτὸς ἐὰν διαβάστηκε διαφορετικῶς, ἀσφαλῶς πὺρ σύντομο σχετικὸ κείμενο.

Ὁ ἐκδότης βρίσκει κάποιον σχέδιον στὴ συγγραφὴ καὶ κάποια ταξινόμησι τῆς ὕλης, ὅμως διαπιστώνει πὼς ὑπάρχουν πολλὰς παρεκβάσεις—ἐλάττωμα πού τὸ ἀναγνωρίζει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Εὐστάθιος.

Σχετικά μὲ τὴ γλώσσα τοῦ Εὐσταθίου σωστά παρατηρεῖ (σ. XXXI - XXXII) ὁ ἐκδότης ὅτι εἶναι σκοτεινὴ καὶ δύσκολη. Ἐνδιαφέρον μάλιστα παρουσιάζει καὶ ἡ ἄλλη παρατήρησις του, ὅτι ὁ ἱεράρχης χρησιμοποιοῖ καὶ λαϊκὰς ἐκφράσεις, πού ἀξίζει, νομίζω, καὶ ἐδῶ νὰ τις ἀναφέρω καὶ νὰ τις σχολιάσω ἴσως περαιτέρω: «*Κομνηνέ, στάμα καὶ πέζευμα*». (Ἐδῶ ὁ Εὐστάθιος ἀναφέρει τί ἐφώναζαν στὸ Δαυὶδ Κομνηνόν, τὸν τότε διοικητὴ τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ στρατιωτικοὶ «*λεωφορομένην βοή*». Ἀναφέρει τὰ ἴδια τοὺς τὰ λόγια, τὴν παρότρυνσή τους. Τοῦ ἔλεγαν: «*σταμάτημα καὶ κατέβασμα ἀπὸ τὸ ἄλογο*» (=«*σταμάτα καὶ κατέβα*».) Ὁ Δαυὶδ ἀπαντᾷ καὶ

¹ Τὸ «*ἐπέστησεν*», νομίζω, πρέπει νὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ λέξι τοῦ κειμένου καὶ ὅχι ὁ τύπος «*ἐπέστη*», πού ἐσφαλμένα ἀσφαλῶς παρέχεται στὴν εἰσαγωγή, σελ. XXVI, σημ. 3.

αὐτὸς μὲ δημοτικὴ λέξι (αὐτὴν δὲν τὴν καταγράφει ὁ Κυριακίδης στὴ σελ. XXXII) λέγοντας «καβαλλίκευμα»¹.

Ὁ Κυριακίδης σημειώνει καὶ τὸ ρῆμα ἐκστέλλω, πού τὸ χρησιμοποιεῖ ὁ Εὐστάθιος (ὡδ., 27) μὲ τὴ σημασία «στέλνω μακριά», «ἐξαποστέλλω». Τὴ σημασία αὐτή, σημειώνει ὁ Κυριακίδης (σ. XXXII, σημ. 3), δὲν τὴν ἔχει ἡ λέξι στὴν ἀρχαία ἑλληνική. Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ ἐκστέλλω ἀπαντᾷ μὲ τὴ σημασία αὐτὴ σὲ ἐπιγραφὴ. Μνημονεύεται σχετικὸ χωρίο («τοὺς μὲν πολεΐτας (sic) ἐξέστειλεν εἰς τὴν πόλιν») στὸ Λεξικὸ τοῦ Δημητράκου, λ. ἐκστέλλω. Ἐπομένως δὲν ἀποκλείεται ὁ Εὐστάθιος νὰ ἤξερε τὴ λέξι ἀπὸ τὴν παράδοση τῶν κειμένων καὶ νὰ μὴ χρειάστηκε νὰ τὴν ἀντλήσῃ ἀπὸ τὴν προφορικὴ ὁμιλία (τὸ τελευταῖο τὸ ὑποθέτει ὁ Κυριακίδης) ξέροντας τὸ δημοτικὸ ξεστέλνω. Πρέπει ὅμως σχετικὰ καὶ μὲ τὸ τελευταῖο τοῦτο ρῆμα ξεστέλνω νὰ σημειώσω ὅτι δὲν ἀναγράφεται τουλάχιστο στὸ Λεξικὸ τοῦ Δημητράκου.

Δὲ νομίζω ἔξ ἄλλου ὅτι ἡ ἔκφραση *μηδὲ μύρισμα* («οἶνον δὲ *μηδὲ μύρισμα* εὐτυχῆσαντες», 110, 26·7) εἶναι μεταφερόμενη σὲ ἀρχαία ἑλληνική ἀπὸ τὴ γνωστὴ νεοελληνικὴ ἔκφρασι «οὔτε γιὰ *μυρουδιά*», ὅπως γράφει (σ. XXXII) ὁ Κυριακίδης. Ἐδῶ ὁ Εὐστάθιος μεταφέρει, νομίζω, αὐτοῦσια τὴ λαϊκὴ διατύπωση. Τὴν ἀντιστοιχία πάντως τὴν ἔχει ἤδη διαπιστώσει ὁ Φ. Κουκουλῆς.² Ἀλλωστε ἡ λέξι *μύρισμα*, ὅσο μπορῶ νὰ ἐξακριβώσω, δὲν ἀπαντᾷ στοὺς ἀρχαίους καὶ τὸ *μυρίζομαι* μόνο στοὺς μεσαιωνικοὺς ἀρχίζει νὰ σημαίνει «ὀσφραίνομαι».

Ἀμφιβάλλω ἐπίσης ἂν ἡ ἔκφρασι «χόλω διαρραγῆναι», πού ἀπαντᾷ στὸ χωρίο (114, 34): «Καὶ πῶς γὰρ ἂν τις γυμνοῦσθαι ἀνθρώπους ἐπ' ἐκκλησίας μαθὼν καὶ ἀχθόμενος ἀνάσχειτ' ἂν μὴ οὐ χόλω διαρραγῆναι,³ γύμνωσιν κειμηλίων θείων ἐγνωκώς;» εἶναι μεταφορὰ στὸ ἀρχαῖο τῆς δημοτικῆς ἔκφρασι «σκῶ ἀπὸ τὸ κακό μου», ὅπως γράφει ὁ Κυριακίδης (σ. XXXII). Στους Ἰππῆς τοῦ Ἀριστοφάνη (340) βρίσκουμε: *οἶμοι διαρραγῆσομαι* καὶ ἐδῶ πρόκειται γιὰ διάρρηξι (μεταφορ.) ἀπὸ δρυγῆ.

Οὔτε ἡ ἄλλη ἔκφρασι: «οἷ μὴ *χωρητὸν* αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὸν κόσμον εἶναι *κρίνουσι*» νομίζω ὅτι χρησιμοποιήθηκε (130, 1) ἀπὸ τὸν Εὐστάθιο, ἐπειδὴ θυμίσθηκε τὴ νεοελληνικὴ «δὲ μᾶς *χωρᾷ* ὁ κόσμος καὶ τοὺς *δυν*». Βέβαια τὸ νόημα εἶναι οὐσιαστικὰ τὸ ἴδιο καὶ στὶς δύο ἔκφράσεις, ὅμως, ὅταν μεταχειρίζεται ὁ Εὐστάθιος τὸ ρηματικὸ ἐπίθετο «*χωρητὸν*», δὲν ἐννοεῖ τὸ ρῆμα «*χωρῶ*» μὲ τὴ σημασία πού τὸ ξέρομε κ' ἡμεῖς σήμερα στὴ

¹ Σχετικὰ μὲ τὸ *πέζευμα* καὶ τὸ *καβαλλίκευμα* στοὺς Βυζαντινοὺς ἀπὸ πραγματολογικὴ ἀποψη βλ. Φ. Κουκουλῆς, Εὐσταθίου τὰ λαογραφικά 2, 81.

² Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου τὰ γραμματικά, Ἀθήνα 1953, σ. 145.

³ Ὡς σημειωθῇ ὅτι ὁ Εὐστάθιος στὸ Χρονικὸ του (112, 5) γράφει μὲ τὴν ἴδια σημασία καὶ χρῆσι *διεργήγγυνο* *θυμῶ*.

δημοτική γλώσσα (σημασία πού ἄλλωστε ὑπῆρχε καὶ στὸ ἀρχαῖο χωρῶ, Θουκ. 2, 17: «οὐ γὰρ ἐχώρησεν ξυνελθόντας αὐτοὺς ἢ πόλιν»), ἀλλὰ μὲ τὴ σημασία «κινουμαι πρὸς τὰ ἐμπρός». Ὡς πρὸς τὴν ἄλλη ἔκφραση «ἐξε-
ράσας χρήματα» (134, 2) πράγματι πρέπει νὰ παραβάλουμε τὴ νεοελληνι-
κὴ πού σημειώνει ὁ Κυριακίδης: «ὅσα μοῦ καταχράστηκες θὰ τὰ ξεράσης».

Θὰ ἄξιζε ἀλήθεια νὰ ἀναζητοῦσε κανεὶς μέσα στὰ ἔργα τοῦ Εὐστα-
θίου ὅλα τὰ δημοτικὰ γλωσσικὰ στοιχεῖα, πού ἀπαντοῦν γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν
ἄλλο λόγο· λ.χ. βρίσκομε τὸ *Κεκαλεσμένος* ὡς ἐπώνυμο. Ἐδῶ φυσικὰ ὑπό-
κειται ὁ δημοτικὸς τύπος *Καλεσμένος*, πού ἀπὸ ἀρχαῖστικὴ τάση δέχτηκε
τὸν ἀναδιπλασιασμό (βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ λ έ, Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου τὰ
λαογραφικά 2, 282).

Τὴ γλώσσα τοῦ Εὐσταθίου τὴ χαρακτηρίζει ὁ ἐκδότης (σ. XXXI -
XXXII) δύσκολη καὶ σκοτεινὴ. Ὑπογραμμίζει ἐπίσης τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Εὐ-
στάθιος χρησιμοποιοῖ καὶ λαϊκὲς ἐκφράσεις ὅπου τοῦτο τοῦ εἶναι ἀπαραί-
τητο—καὶ τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει ἀσφαλῶς ἐνδιαφέρον.

Ἀξιοπρόσεχτες εἶναι ἀκόμη οἱ παρατηρήσεις τοῦ Κυριακίδη σχετικὰ
μὲ σημεῖα τῶν ἱστορικῶν γεγονότων πού ὁ Εὐστάθιος τὰ παρέχει μὲ ἀκρι-
βεια, ἐνῶ ἀργότερα ὁ Νικίτης Χωνιάτης μᾶς τὰ ἐκθέτει κατὰ τρόπο διαφο-
ρετικόν. Φυσικὰ—διαπιστώνει ὁ ἐκδότης (σ. XXXIII)—ὁ Χωνιάτης, ὅταν
διηγῆται γεγονότα πού συμβαίνουν στὴν πρωτεύουσα τοῦ κράτους, εἶναι σὲ
θέση νὰ μᾶς δώσῃ πλουσιότερες ἀπὸ ὅσο ὁ Εὐστάθιος πληροφορίες. Σημαν-
τικὴ εἶναι ἀκόμη ἡ παρατήρηση τοῦ Κυριακίδη, ὅτι ὁ Εὐστάθιος γράφοντας
ἐπιδιώκει νὰ ζωγραφίσῃ περισσότερο τὴ νοοτροπία τῶν Βυζαντινῶν παρὰ
νὰ μᾶς δώσῃ λεπτομερεῖακὲς πληροφορίες γιὰ ἱστορικὰ γεγονότα.

Ὁ Εὐστάθιος εἶχε γράψῃ τὸ ἔργο του κατὰ τὶς διαπιστώσεις τοῦ ἐκ-
δότη (σ. XXXIV) μεταξὺ 7 - 10 Νοεμβρίου 1185 (πού ἀπελευθερώνεται ἡ
Θεσσαλονίκη ἀπὸ τοὺς Νορμανδοὺς) καὶ τοῦ Φεβρουαρίου 1186. Εἶχε ὅμως
ἀρχίσει τὴ συγγραφὴ τοῦ ἔργου του, καθὼς μὲ πειστικότητα ὑποστηρίζει ὁ
ἐκδότης, πρὶν ἀκόμη κυριευτῇ ἡ πολιτεία.

Σχετικὰ μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση τοῦ Εὐσταθίου ὁ Κυριακίδης κρίνει
τὶς γνώμες παλιότερων ἐρευνητῶν καὶ δέχεται (σελ. XXXV - XL) μόνο ὅ,τι
μᾶς ἐπιβάλλει μιὰ κριτικὴ τους ἀντιμετώπιση. Κατορθώνει ὁ ἐκδότης ἀν-
τιλάντας πάντα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ κείμενα τοῦ ἱεράρχη νὰ μᾶς δώσῃ ὅχι μόνον
τὴν εἰκόνα τοῦ λογίου καὶ τοῦ συγγραφέα, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνθρώπου· ἐνὸς
ἀνθρώπου πού ἀρέσκειται στὶς ἀγροτικὰς ἀπασχολήσεις, πού ἀγαπᾷ τὸν κή-
πο του, πού συμπαθεῖ ἰδιαίτερα τὸ μικρὸ ἐξοχικόν του καλύβι.

Ὡς ἄνθρωπο τὸν Εὐστάθιο τὸν βλέπει ὁ Κυριακίδης (σελ. LIX) ἐγ-
κρατῇ καὶ αὐστηρό. Γιατὶ ὁ Κυριακίδης τὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ Εὐσταθίου
ὡς «νηστευτῇ», πού τὸν κάνει ὁ Μιχαὴλ Χωνιάτης, τὸν δέχεται μὲ περιεχό-
μενο πλατύτερο, ὥστε νὰ περιλαμβάνῃ καὶ τὴν ἔννοια τῆς γενικότερης ἐγκρά-

τειας. Γι' αὐτὸ καὶ ἦταν σεβαστὸς στὸ λαὸ καὶ λίγον καιρὸ μετὰ τὸ θάνατό του τὸν τιμοῦσαν τόσο, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἅγιος ἀπὸ τὴ γενικὴ ἀντίληψη, ὄχι ὅμως καὶ νὰ ἀναγνωριστῇ ἅγιος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Ὡς ἀνθρώπινη ἰδιοσυγκρασία διαπιστώνει ὁ Κυριακίδης (σελ. LXI) ὅτι στάθηκε ἀσθενικός. Σωστά ἐπίσης δέχεται (σελ. LXII) ὅτι ὁ ἱεράρχης «ἦταν ἐπίμονος καὶ ἀδιάσειστος στὶς θρησκευτικὲς καὶ ἠθικὲς πεποιθήσεις του καὶ στὴν ἀκέραιη ἐκπλήρωση τοῦ καθήκοντός του».

Ὁ Εὐστάθιος ὑπῆρξε βέβαια διάκονος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅμως ὁ Κυριακίδης (σελ. XLV) ἀντίθετα πρὸς τὸ Στ. Ἀριστάρχη καὶ τὸ Φ. Κουκουλέ ἀμφισβητεῖ ὅτι ἡ χειροτονία του ἔγινε ἀπὸ τὸν πατριάρχη Μουζάλωνα. Ὑπῆρξε ἀκόμη καὶ «ἐπὶ τῶν δεήσεων» κοντὰ στὸν πατριάρχη. Ὁ Διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς πάλι ἐ χρημάτισε μεταξὺ τῶν ἑτῶν 1172 - 74 καὶ ἐκλέγεται μητροπολίτης γύρω στὰ 1175. Ὁ Κυριακίδης υποστηρίζει (XLVII) ὅτι ὁ Εὐστάθιος καὶ προτοῦ γίνῃ «διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς» στὴν Πατριαρχικὴ Σχολή εἶχε διατελέσει ἀπλὸς διδάσκαλος στὴν ἴδια σχολή, τὸν καιρὸ μάλιστα πού ἦταν ἀκόμη διάκονος. Ὅτι ὑπῆρξε μοναχὸς στὴ μονὴ «τῶν Φλώρου» δὲν τὸ θεωρεῖ ὁ Κυριακίδης (XXXV) βεβαιωμένο. Μορφώθηκε χωρὶς ἄλλο στὸν τομέα τῶν ἐγκύκλιων μαθημάτων στὴ μονὴ τῆς ἁγίας Εὐφημίας, πού τὴν ὀνομάζει μάλιστα ὁ ἴδιος «εὐεργετιδία» του καὶ κάνει εὐφημο λόγο γιὰ τοὺς «καλοὺς συντροφους» πού εἶχε ἐκεῖ. Ὁ Κυριακίδης βλέπει ἐπίσης (XXXVI - XXXVIII) δυσκολίες γιὰ νὰ δεχτοῦμε ὅτι ὑπῆρξε ἐπώνυμο *Καταφλώρος*, πού μάλιστα ἀνῆκε καὶ στὴν οἰκογένεια τοῦ Εὐσταθίου.

Ὡς πρὸς τὸν τόπο τῆς γέννησης τοῦ Εὐσταθίου ὁ Tafel¹ θεωρεῖ τὴν Κωνσταντινούπολη, ὁ Κουκουλέ (Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου τὰ λαογραφικά, τ. 1, σελ. 5) ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης τοῦ Tafel καὶ διατυπώνει ἀναλυτικότερα τὶς ἀντιρροήσεις του καὶ ὁ Κυριακίδης (σελ. XXXVII) δὲ δικαιολογεῖ τὶς ἀντιρροήσεις τοῦ Κουκουλέ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ μιὰ σύντομη ἐξέταση τῶν σχετικῶν ἀπόψεων τῶν ἐρευνητῶν.

Καὶ ὁ Tafel καὶ οἱ μεταγενέστεροι μελετητὲς στηρίχτηκαν σὲ ἓνα χωρίο τῆς διήγησης τοῦ Εὐσταθίου, τὸ ἀκόλουθο : «*Ἡμεῖς γοῦν φθάσαντες τὴν τῶν πολεμίων ἐξοδὸν τοὺς ὅσοι μεθ' ἡμῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦσαν τέκνα ἐξεστειλάμεν εἰς τοὺς ἑαυτῶν οὐ μόνον ὁδοιπόριον ἐπιδιδασκαλεῖν ὀφείμενοι, ἀλλὰ τι καὶ τῶν ἐς χάριν βαθυτέρας γνώμης, ὡς αὐτοὶ θανάτῳ ἀπολούμενοι*». Ὁ μεταφραστὴς Rotolo σωστά, νομίζω, μεταφράζει (σελ. 67) τὸ «ὅσοι μεθ' ἡμῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦσαν τέκνα» ὡς ἐξῆς : *quanti fra noi erano di Costantinopoli*. Ὁ G. Spata ἐπίσης (σελ. 97) μεταφράζει : «*tutti quelli che stavano seconoi, figli carissimi di Constantinopoli*».

¹ De Thessalonica eiusque agro, 1836, σελ. 351.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν κατανοῶ γιατί ὅσα ἀκολουθοῦν τὸ παραπάνω χωρίο καὶ ἀναφέρονται στοὺς ντόπιους Θεσσαλονικεῖς ἐνισχύουν, ὅπως λέει ὁ Κυριακίδης (σελ. XXXVIII), τὴν ἐρμηνεία του καὶ ἀδυνατίζουν τὴν ἐκδοχὴ τοῦ Κουκουλέ, πού, ὅπως εἶπα, ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ἐρμηνεία πού κατὰ παράδοση δίνουν οἱ μελετητὲς στὴν ἔκφραση. Ὁ Κυριακίδης (ῥ.π.) νομίζει ὅτι τὸ «ὅσοι μεθ' ἡμῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦσαν τέκνα» δὲ σημαίνει «ὅσοι ἀπὸ τοὺς δικούς μας», «ὅσοι ζώντας μαζί μας, στὴ Θεσσαλονίκη», ἀλλὰ σημαίνει «ὅσοι ὅπως ἐγὼ ἦσαν παιδιὰ τῆς Κωνσταντινούπολης». Ἡ δική μου γνώμη, πού συμπίπτει μὲ τὶς ἀντιρροήσεις τοῦ Κουκουλέ, εἶναι ὅτι τὸ «μεθ' ἡμῶν» στὸ παραπάνω χωρίο εἶναι ἰσοδύναμο μὲ τὸ «μεταξὺ ἡμῶν», γιατί κοντὰ στὸ «μεθ' ἡμῶν» πρέπει νὰ νοήσωμε κάποια μετοχή, λ.χ. «εὐρισκόμενοι» ἢ «γενόμενοι» ἢ «διάγοντες». Ὁμοίاء χρήσιμα τοῦ «μεθ' ἡμῶν» βρισκω καὶ στὸ παρακάτω χωρίο (112,4) τῆς «Ἀλώσεως» τοῦ Εὐστάθιου: «Καὶ οἱ μὲν μεθ' ἡμῶν βδελυγτόμενοι, ὥς ἔδει, τὸ μυσαρὸν διεσπρήγγοντο θυμῷ καὶ κατηκονῶντο ἀτίμως ἀπαγαγεῖν τοὺς, εἰ χρὴ ἑλληνικῶς προσορθηῖναι, Ὁζόλας, ἡμεῖς δὲ ἐπείχομεν τοῦ ἔργου...». Τὸ «μεθ' ἡμῶν», καθὼς σημειώνεται στὸ κριτικὸ ὑπόμνημα, βρίσκεται στὸ περιθώριο, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη ἰδιαίτερη σημασία. Πολὺ σωστὰ μεταφράζει ὁ Rotolo: «E i miei compagni, pauseati...». Ἡ χρῆσιμα σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω τοῦ μετὰ εἶναι ἐδῶ ἀρχαϊστικὴ (βλ. Σοφ. Ο.Τ. 414, «ὅτων οἰκεῖς μέτα», Πλάτ. Φαίδ. 81 Α: «μετὰ θεῶν διάγουσα»). Ἀλλωστε ὁ Εὐστάθιος δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ μᾶς ἀναφέρῃ ἐδῶ κάτι σχετικὸ μὲ τὴ δική του καταγωγή, ἐνῶ φυσικὴ ἦταν στὴν περίστασιμα ἡ ἔκφρασιμα «ὅσοι ἀπὸ μᾶς, ὅσοι στὴ συντροφιά μας» ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ «ὅσοι».

Θεωρεῖ ἐπίσης πιθανὸ ὁ ἐκδότης ὅτι ὁ Εὐστάθιος σπουδάσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα στὴ μονὴ τῆς ἀγίας Εὐφημίας στὴν Κωνσταντινούπολιμα καὶ τὰ ἀνώτερα μαθήματα στὴν Πατριαρχικὴ Σχολή. Γιὰ τὴν ἐκλογὴ του ὡς μητροπολίτη Μύρων Λυκίας ὑπῆρξε ἀπλή πρότασιμα γιὰ τὸν Εὐστάθιο. Γιὰ τὴν ἐκλογὴ του ἔξ ἄλλου ὡς μητροπολίτη Θεσσαλονίκης δόθηκε ἐντολή λίγο μετὰ τὶς 6 Δεκεμβρίου 1174. (Πράγματι κάνει ἐντύπωσιμα, γιατί ὁ Fuchs τοποθετεῖ τὴν ἐκλογὴ τὸ 1182). Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐγινε ἡ ἐκλογὴ του κατὰ τὸν Κυριακίδη (σελ. XLVIII) ἢ πρὸς τὸ τέλος Δεκεμβρίου 1174 ἢ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1175. Δὲν ἀποκλείει ὁ ἐκδότης (σελ. LIV) ἀπὸ δικό του νὰ παραιτήθηκε ὁ Εὐστάθιος ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς Θεσσαλονίκης. Φαίνεται μάλιστα ὅτι τὴ Μεγάλῃ Βδομάδα τοῦ 1191 ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, πηγαίνει στὴ Φιλιππούπολιμα καὶ κατοπιν ἔρχεται στὴν Κωνσταντινούπολιμα. Ὅτι τὸ ἴδιο τὸ ποίμνιό του τοῦ ζήτησε νὰ ξαναγυρίσιμα στὸ θρόνο του δὲ φαίνεται μαρτυρημένο (σελ. LVI). Πόσο ἔμεινε μακριὰ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη μένει ἄγνωστο. Ὁ L. Petit δέχεται ὅτι γύρισε στὴν ἔδρα του πρὶν ἀπὸ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1193, ὁ Ἀριστάρχης καὶ ὁ Λάμπρος το-

ποθετοῦν τὴν ἐπιστροφὴν (κάνοντας ὑπολογιστικὸ λάθος) πρὶν ἀπὸ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1194.

Κατὰ τὸν Κυριακίδην (σελ. XXXIX) τὸ 1143 ὁ Εὐστάθιος δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε παιδί, οὔτε καὶ ὥριμος. Ἄς σημειωθῇ ὅτι ὁ Κουκουλὲς πιστεύει ὅτι τὸ 1174 πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ 52 χρόνων. Ὁ θάνατός του, δέχεται ὁ Κυριακίδης (σελ. XL), ἀκολουθώντας γνώμη τοῦ G. Stadtmüller, συμβαίνει μετὰ τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1193. Τὴν ἄποψη τοῦ Λάμπρου, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἱεράρχη πρέπει νὰ τοποθετηθῇ μετὰ τὸ Σεπτεμβρίου 1194 καὶ τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1195, τὴ θεωρεῖ πιθανὴ ὁ Κυριακίδης.

Ὁ ἐκδότης (σελ. LVIII - LIX) ἀντιμετωπίζει καὶ τὸ ζήτημα, ἂν ὁ Εὐστάθιος μπορῇ νὰ χαρακτηριστῇ μεταρρυθμιστὴς τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γνωστοῦ δημοσιεύματός του τοῦ σχετικοῦ μὲ τὴν ἀνόρθωση τοῦ τρόπου ζωῆς τῶν μοναχῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας του. Σωστὰ χαρακτηρίζει τὸν Εὐστάθιο συντηρητικὸ στὸ ζήτημα τοῦτο, γιατί ἐκεῖνο ποὺ πράγματι θέλησε καὶ ἐπιδίωξε ἦταν νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς μοναχοὺς στὶς κατὰ παράδοση σωστὲς μοναχικὲς κατευθύνσεις καὶ δὲ ζήτησε καθόλου νὰ εἰσαγάγῃ πραγματικοὺς νεωτερισμοὺς στὸ βίο τους.

Ἀντικρίζοντας τὸν Εὐστάθιο ὡς φιλόλογο ὑπογραμμίζει ὁ Κυριακίδης (σελ. LX) μὲ στήριγμα ὅσα γράφει ὁ ἱεράρχης στὸ ἔργο του «Περὶ ὑποκρίσεως» κάτι ποὺ δὲν ὑπογράμμισαν προγενέστεροι μελετητές: τὴ σημασία ποὺ ἔχει ὁ λόγιος ἱεράρχης μέσα στὴν ἱστορία τοῦ βυζαντινοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Γιατὶ πράγματι ὁ Εὐστάθιος δὲν ὑπῆρξε ἀπλῶς ἓνας τεχνικὸς μελετητὴς τῶν ἀρχαίων κειμένων καὶ μάλιστα τῶν ποιητικῶν, ἀλλὰ ἤξερε νὰ ἐκτιμᾷ τὴ μορφωτικὴ ἀξία τῆς ἀρχαίας λ.χ. τραγωδίας, ποὺ δὲν τὴν δέχονταν παλιότεροι πατέρες. Γι' αὐτὸ κατὰ τὸν Κυριακίδην (σελ. LXI) θὰ ἔπρεπε νὰ χαρακτηριστῇ «ἓνας ἀπὸ τοὺς πρώτους, ἂν ὅχι ὁ πρῶτος ἀνθρωπιστής». Γιὰ τὸν Εὐστάθιο ἡ θεατρικὴ παράσταση ἦταν «μίμησις προσώπων καὶ πραγμάτων ἔλλογος καὶ ἀνθολόγημα τῆς ἐν ἐκείνοις ποιότητος ἐπὶ παιδεύσει τῶν ἐντυγχανόντων».

Θὰ ἤθελα τώρα νὰ διατυπώσω ὁρισμένες σκέψεις ποὺ μοῦ γεννήθηκαν περαιτέρω: Νομίζω ὅτι θὰ διευκόλυνε τὸ φιλόλογο μελετητὴ τοῦ κειμένου ἡ ἀναγραφὴ πρὶν ἀπὸ τὸ κείμενο τῶν κριτικῶν σημείων (sigla) ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ ἐκδότης στὸ κριτικὸ του ὑπόμνημα.

Μολονότι, καθὼς σωστὰ παρατήρησε ὁ Κυριακίδης (σελ. XV), ἡ διαίρεση τοῦ ἔργου τοῦ Εὐσταθίου σὲ παραγράφους ἀπὸ τὸν πρῶτο του ἐκδότη, τὸν Tafel, δὲν εἶναι πάντα ἐπιτυχημένη, νομίζω ὅτι ὁ φιλόλογος μελετητὴς θὰ ἦταν περισσότερο ἱκανοποιημένος, ἂν στὸ περιθώριο τοῦ κειμένου ἔβρισκε ὅχι μόνο τὴν ἀντιστοιχία πρὸς τὶς σελίδες τῆς ἔκδοσης Βόννης,

ἀλλὰ καὶ τὴν ἀντιστοιχίαν πρὸς τὶς παραγράφους τῆς ἔκδοσης Tafel.

Τὸ κριτικὸν ὑπόμνημα τῆς ἔκδοσης εἶναι μὲ ἐπιμέλεια συγκροτημένον καὶ διαφωτίζει τὸ μελετητὴ σχετικὰ μὲ τὴ χειρόγραφον παράδοση καὶ τὶς γραφῆς τῶν παλιότερων ἐκδόσεων. Σὲ ἀρχετὰ μάλιστα σημεῖα ὁ ἐκδότης ἢ διαβάξει σωστότερα ἀπὸ τοὺς προηγούμενους μελετητὲς τὸ χειρόγραφο ἢ δικαιολογημένα μένει πιστὸς σὲ γραφῆς τοῦ χειρογράφου (20, 26· 24, 30· 38, 18· 9· 40, 13· 44, 1· 46, 31· 53, 11· 64, 5) ἢ προτείνει διορθώσεις ἐπιτυχεῖς: 24, 10· 24, 14· 48, 14 (χοροβατήσοντες ἀντὶ τοῦ χοροβατήσαντες τοῦ χφ)· 62, 32· 64, 25· 84, 23· 9· 118, 8, κλπ., κλπ.

Ὅμως ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις πού ἀπὸ παραδρομὴ παραλείπεται νὰ μνημονευτοῦν διορθώσεις (καμιὰ φορὰ, εἶναι ἡ ἀλήθεια, προφανεῖς γιὰ τὸν καθένα) πού τὶς εἶχε εἰσαγάγει προηγούμενος ἐκδότης (16, 17· 136, 29· 30· 136, 31· 144, 8· 150, 1· 150, 13· 150, 14· 156, 15· 156, 11· 156, 23· 156, 25· 26· 158, 13· 158, 15· 158, 16· 158, 18· 120, 14).

Σὲ ἀβλεψία ὀφείλεται ἐκεῖνο πού λέγεται ὅτι τὸ *Ἰνδόθεν* (140, 3) ἐκδόθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐκδότες τοῦ κειμένου *ἐνδόθεν*. Στὴν ἔκδοσιν Spata βρίσκω τὴ σωστὴ ἀνάγνωσιν *Ἰνδόθεν*, πού ὀφείλεται στὴν ὑπόνοια τοῦ Bekker μήπως πρόκειται γιὰ τὸ *Ἰνδόθεν*¹. Ἡ ἀνάγνωσις αὕτη ὁδήγησε μάλιστα καὶ στὴ σωστὴ μετάφρασιν τοῦ συναφοῦς χωρίου («τοὺς κατὰ γε *Ἰνδόθεν* *μύρμηκας*—a guisa delle formiche dell' India).

Καμιὰ φορὰ παραλείπεται ἡ παραπομπὴ στὸ Hunger μὲ ἀφορμὴ ὁρισμένα testimonia πού πρῶτος αὐτὸς τὰ διαπίστωσε (12, 3· 12, 19). Οἱ μικρὲς αὐτὲς ἑλλείψεις ὀφείλονται ἀσφαλῶς στὸ ὅτι ὁ ἐκδότης δὲ θέλησε νὰ ἀφιερῶσιν περισσύτερον χώρον γιὰ τὸ κριτικὸν τοῦ ὑπόμνημα. Κατὰ κανὸν ὅμως παραπέμπει στὶς παρατηρήσεις τοῦ Hunger, πού τὶς χαρακτηρίζει μάλιστα ἐξαίρετες (σελ. XVI).

Στὸ κείμενον θὰ εἶχα νὰ κάμω τὶς ἀκόλουθες παρατηρήσεις. Ἐκδίδεται (14, 22): «Οὐ γάρ τι κατὰ τοὺς φαύλους τῶν σοφιστῶν ἀναγράφον ἀντίφωνα». Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ γράψωμε: «Οὐ γάρ τοι...» Τὴ διόρθωσιν τὴν ἐνισχύει κατὰ τὴ γνώμην μου τὸ ὅτι λίγες σειρὲς πῦρ κάτω ὁ Εὐστάθιος γράφει (14, 21): «Καὶ γάρ τοι καὶ ἐκ περιττωμάτων οὐκ ἐδαποφόρων ἐκείνη τιθαιβάσσει».

Δὲ νομίζω ὅτι τὸ τοῖς ἀμφοδοῖς τοῦ χειρογράφου (ἔκδ. σελ. 120, στ. 14) πρέπει νὰ τὸ διορθώσωμε ταῖς ἀμφοδοῖς, ὅπως ἔκαμε ὁ Tafel καὶ δέχτηκαν ὁ Bekker, ὁ Spata καὶ ὁ Κυριακίδης τελευταῖος. Τὸ οὐδέτερον

¹ Βλ. καὶ A. Maricq (Byzantion 20, 1950, 83) καὶ H. Hunger, Die Normannen in Thessalonike, σελ. 162.

ἄμφοδον (τὸ) μαρτυρεῖται στοὺς μεταγενεστέρους, τὸ ξέρει καὶ ὁ Ἑσυχίος, πού σημαίνει: «ἄμφοδα· αἱ ὄνυμαι, ἀγνυαί, δίοδοι».

Δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ διόρθωση τοῦ χειρισάμενος σὲ χειρωσάμενος εἶναι ἀπαραίτητη στὸ παρακάτω χωρίο (64, 8): «μόνος ἐδόξαζε τὴν τοσαύτην βασιλείαν ταχὺ καταλήψεσθαι, βραχὺ κατ' αὐτῆς παρακαλπάσας τὸν ἵππον καὶ κατακτιθῆσθαι αὐτὴν χειρωσάμενος ὥσει καὶ στρουθοῦ φωλεόν». Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ συχνότατο ἀρχ. χειροῦμαι ἀπαντᾷ καὶ τὸ σπανιότερο χειρίζομαι, πού σημαίνει ὄχι μόνο «χειρουργῶ», ἀλλὰ καὶ «ἔχω στὰ χέρια μου», «κυβερνῶ», «διαχειρίζομαι» (Πολύβ. 1, 20, 4: *χειρίζειν τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν*). Δὲν εἶναι ἄλλωστε σπάνια ἡ περίπτωση νὰ χρησιμοποιεῖται ὁ Εὐστάθιος λέξεις μὲ χρήση πού περιορίζεται στὰ μεταγενέστερα ἢ καὶ μόνο τὰ μεσαιωνικὰ χρόνια καὶ νὰ ἀδιαφορῇ γιὰ λέξεις τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς. (Παραδείγμα τὸ ρῆμα *χοροβατῶ*, πού ἀπαντᾷ Ἀλυσίς, 48, 14, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλο κείμενο τοῦ Εὐσταθίου,¹ πού δὲ μαρτυρεῖται παρὰ μόνο στὸ Σουΐδα, ἐνῶ τὸ σχετικὸ οὐσιαστικὸ *χοροβατία* ἢ, εἶναι ἤδη μεταγενέστερο).

Στὴν ἔκδοση (48, 13·16) ἀπαντοῦμε τὸ χωρίο: «ἐν μένος οὔτοι πρέοντες... ἤκονσι παρὰ τὸν Ἀνδρόνικον τὴν τυραννίδα χοροβατήσοντας, δεινὰ ποιεῖν ἐκείνον λογοποιοῦντες κοινῇ, ὡς ἐν ἐπικλήματος λόγῳ, εἰ τοὺς αὐτῷ πιστευθέντας παρὰ Θεοῦ περιόψεται ὀλομένους...». Ὁ Κυριακίδης σωστά, νομίζω, διόρθωσε τὴ μετοχὴ ἀορίστου πού ἔχει τὸ χειρόγραφο (*χοροβατήσαντες*) σὲ μετοχὴ μέλλοντα (*χοροβατήσοντας*). Ὅμως γεννᾶται τὸ ζήτημα² πρόκειται ἔδω γιὰ τὸ ρῆμα *χοροβατῶ* ἢ τὸ ρῆμα *χωροβατῶ*; Δὲν ἀγνοῶ ὅτι στὸν Εὐστάθιο ἀπαντᾷ μερικὲς φορὲς τὸ ρῆμα *χοροβατῶ* σὲ χρήση ἀμετάβλητη καὶ μεταφορικῇ. Ἴδου τὰ σχετικὰ χωρία «...δι' ὧν ἂν ὁ φίλος διακριθῇσεται εἰ στερέμνιος, εἰ ἀληθής, εἰ μὴ χοροβατεῖ σκηρικῶς» (Opusc. ἐκδ. Tafel, σ. 124, 48)· «ἐνθα οἱ τῆς ὄντως τρυφῆς λειμῶνες τεθήλασι καὶ ἀρεταὶ χοροβατοῦσιν» (Opusc., σ. 185, 94). Στὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δύο παραπάνω χωρία τὸ ρῆμα σημαίνει «φέρομαι σὰ χορευτῆς ἀπάνω στὴ σκηνή» καὶ μεταφορικότερα «φέρομαι μὲ κάποια ἀπρέπεια». Στὸ δεύτερο τὸ ρῆμα ἔχει τὴ γενικότερη σημασία «ἀναπτύσσομαι, ἀποκτῶ ἐλεύθερη ὑπαρξή»². Εἶναι ἀξιοπαρατήρητο ὅτι καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ἡ χρήση τοῦ ρήματος εἶναι ἀμετάβλητη. Στὸ χωρίο ὅμως πού κατὰ κύριο λόγο μᾶς ἀπασχολεῖ ἔδω (σελ. 48, 14) τὸ νόημα τοῦ ρήματος πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ διαφορετικόν· γι' αὐτὸ καὶ δὲν πρόκειται πιά γιὰ τὸ *χοροβατῶ*, ἀλλὰ γιὰ τὸ *χωροβατῶ*.

Τὸ δεύτερο τοῦτο ρῆμα εἶναι καὶ αὐτὸ γνωστὸ (ὅπως καὶ τὸ *χοροβατῶ*) ἀπὸ τὰ μεταγενέστερα χρόνια καὶ σημαίνει: 1) «βηματίζοντας μετρῶ»·

¹ Βλ. Tafel, Eustathii Opusc. 124, 48· αὐτ. 185, 90.

² Πβ. Ἡρωδιανόν, Ἐπίμετρο. 152, ὅπου *χοροβατία*, ἢ=«πορεύεσθαι εἰς τὸν χορὸν» καὶ Σουΐδα, πού ἐρμηνεύει τὸ ρῆμα *χοροβατῶ* «πηγαῖνα στὸ χορὸν».

2) «περιπατῶ». Στὰ μεσαιωνικά ὅμως χρόνια τὸ *χωροβατῶ* ἔχει τὴν περαιτέρω σημασία «γίνομαι κύριος ἐνὸς χώρου, κυριεύω κάποιο χώρο» (Δαμασκηνός, Βενετία 1748, τ. 2, 823β: «*ληστής μὲν γὰρ ἤμελλε χωροβατεῖν τὸν παράδεισον*»), καθὼς τὸ *χωροβατοῦμαι* σημαίνει (προκειμένου γιὰ χώρα ἢ χώρο) «κυριεύομαι, κατακτώμαι, καταπατοῦμαι» (Κ. Μανασσῆς, Χρον. 2537: *ἡ τῶν Ῥωμαίων πόλις... βαρβάροις ὑποκύνεσσα καὶ χωροβατηθεῖσα*)¹. Ξεκινώντας τώρα ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἀντίθετα μὲ τὸ *χοροβατῶ* τὸ *χωροβατῶ* ἔχει μεταβατική χρήση, καθὼς καὶ ἀπὸ τῆς σημασίας τοῦ ῥήματος στὰ παραπάνω χωρία τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ Μανασσῆ (*χωροβατῶ* = κυριεύω καὶ *χωροβατοῦμαι* = κυριεύομαι, καταπατοῦμαι) νομίζω ὅτι ἔδω, ὅπου τὸ ῥῆμα δέχεται ἀντικείμενο («τὴν τυραννίδα»), πρέπει νὰ σημαίνει, ἀντίστοιχα, «κυριεύω, κατακτῶ». Στὴν περίπτωση τοῦτη φυσικά οἱ *χωροβατήσοντες* δὲ θὰ γίνουν ἄμεσα «κύριοι τῆς τυραννίδος», ἀλλὰ ἔμμεσα, μὲ τὴν ἄνοδο τοῦ Ἀνδρονίκου στὸ θρόνο, γεγονός γιὰ τὸ ὁποῖο ἔρχονται νὰ τὸν παρακινήσουν (φυσικά πρὸς ὕφελός του, ὁπότε καὶ θὰ «χωροβατήσουν» τὴν ἔξουσία)².

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὰ παραπάνω δὲν εἶναι ἀκριβὴς ἡ μετάφραση τοῦ Rotolo στὸ σχετικὸ χωρίο: «Con grande messa in scena lo invito alla tirannide dicendogli...». Ἄλλωστε δὲν ὑπάρχει καὶ ἀνταπόκριση χρόνου μεταξὺ τοῦ μέλλοντα (*χωροβατήσοντες*) καὶ τοῦ ἀορίστου (*invitarono*). Ἡ σωστὴ μετάφραση θὰ ἦταν: «ἔφτασαν κοντὰ στὸν Ἀνδρόνικο μὲ τὴν προῦθεση νὰ γίνουν κύριοι τῆς ἔξουσίας, λέγοντάς του ὅλοι ἀπὸ συμφώνων ὅτι φοβερὸ πρᾶγμα θὰ κάμῃ ἄν...»³.

Πρέπει, νομίζω, νὰ μὲ ἀπασχολήσῃ καὶ τὸ ἐπίθετο *μυνηκός* (ἔτσι φέρεται στὸ χειρόγραφο), ποὺ ἀπαντᾷ στὸ παρακάτω χωρίο (158, 13): «*Εὗ γὰρ ἴστε πάντως ὡς οὐ μίαν πληγὴν Θεὸς ἐντήκειν οἶδε τοῖς ἀνεπιστρόφως κακοτρόποις, οὐδὲ εἰσάπαξ, ἀλλὰ πολλὰ βέλη παρ' αὐτῷ ἡ μυνη-*

¹ Καὶ ὁ Φ. Κορυνοπέης, Βυζ. Βίος καὶ Πολιτισμὸς 5, 212 σημ. 1, ἐσφαλμένα γράφει *χοροβατηθεῖσα*.

² Ὅτι τὰ ῥήματα *χωροβατῶ* καὶ *χοροβατῶ* ὑπόκεινται σὲ σύγχυση φαίνεται καὶ ἀπὸ ὅσα σημειώνονται στὸ «Θησαυρὸ» τοῦ Ἑρρ. Στεφάνου, λ. *χωροβάτης*. Τὸ ῥῆμα *χωροβατῶ* δὲν εἶναι ἄγνωστο καὶ σὲ περαιτέρω σύνθεση: *ποδοχωροβατῶ*, ποὺ ἀπαντᾷ στὸ «Βέλθανδρο» Β 62 καὶ Β 264.

³ Ἐσφαλμένα ἐπίσης μεταφράζεται τὸ χωρίο καὶ στὴ λατινικὴ μετάφραση ποὺ συνοδεύει τὸ κείμενο τοῦ Εὐσταθίου στὴν ἔκδοση Βόννης (408): «*adeunt... cuncti Andronicum imperium quasi chorum ducentes injurias scilicet minaturi...*». Τὸ ἴδιο ἀποτυχημένη εἶναι καὶ ἡ μετάφραση τοῦ Spata: «*vengono tutti da Andronico, conducendo la tirannide, dicendo non poche fiabe in comune, come in forma di accusa...*». Ἀλλὰ καὶ ὁ Hunger δὲ νομίζω ὅτι ἐπιτυχαίνει μεταφράζοντας (σελ. 53): «*Sie begaben sich also zu Andronikos, spielten ihm ein Theater von der Gewaltherrschaft vor und erklärten ihm...*».

κή φαρέτρα κρύπτει». Ὁ Tafel εἶχε ἐκδώσει *μυνική*, ὅμως σὲ μεταγενέστερο δημοσίευσμά του¹ νομίζει ὅτι πρέπει νὰ διορθώσωμε *μηνική*, συνδέοντας τὴ λέξη μὲ τὸ *μῆνις*, *μηνίω*. Θὰ δηλωνόταν ἔτσι ἡ ὀργισμένη φαρέτρα. Καὶ πράγματι ὁ Spata μεταφράζει «*irata faretra*». Ὁ Bekker διατήρησε τὸ *μυνική* τῆς ἔκδοσης Tafel, ἐνῶ ὁ Hunger στὴ μετάφρασή του² μεταφράζει «*schützender Köcher*» τὸ οὐσιαστικὸ *φαρέτρα* καὶ τὸ ἐπίθετο ποὺ τὸ συνοδεύει. Ὁ Κυριακίδης δέχτηκε εἰκασία τοῦ Ἀγ. Τσοπανάνη, ποὺ προτείνει νὰ διορθώσωμε *μυστική*. Δὲ νομίζω ὅτι ἱκανοποιοῦν οὔτε τὸ *μηνική* τοῦ Tafel, οὔτε τὸ *μυστική* τοῦ Τσοπανάνη. Κατὰ τὴ γνώμη μου πρέπει νὰ μείνωμε στὸ *μυνικός* τοῦ χειρογράφου (διορθώνοντας ἀπλῶς τὴν ἀνορθογραφία τῆς κατάληξης). Ὁ Hunger δὲ σχολιάζει τὸ χωρίο, οὔτε τὸ ἐπίθετο ποὺ μεταφράζει. Δὲν ἀποκλείω ὅμως νὰ συνδέῃ τὸ ἐπίθετο *μυνικός* μὲ τὸ οὐσιαστικὸ *μύνη* (ἡ), μὲ τὸ ὁποῖο, φαίνεται, συνδέεται ἐτυμολογικὰ τὸ *ἀμύνω*³. *Μύνη* σημαίνει «*πρόφραση*», καθὼς τὸ *μυνάομαι* σημαίνει «*ἀποτρέπω*». Τὸ *μυνικός*, ποὺ βέβαια δὲ μαρτυρεῖται, ποὺ δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ τὸ ἤξερε ὁ Εὐσταθίου, θὰ πρέπει νὰ σημαίνει κάτι συναφὲς μὲ τὸ «*ἀποτρόπαιος*» (μὲ τὴν ἀρχαία σημασία). Ὡς σημειωθῇ ὅτι τὸ ἐπίθετο χρησιμοποιεῖται γιὰ τοὺς θεοὺς (Ἀριστοφ. Ὀρν. 61: «*Ἀπολλων, ἀποτρόπαιε, κλπ.*») μὲ τὴ σημασία «*προστατευτικός*». Δὲ θὰ ἦταν ἐπομένως περίεργο νὰ ἀποδοθῇ τὸ ἐπίθετο καὶ στὴ *φαρέτρα* τοῦ Θεοῦ.

Εἶχα καταλήξει στὶς σχέσεις αὐτές, ὅταν ἀνοίγοντας τὸ «Θησαυρὸ» τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου, λ. *μύνη* (ἡ), διαπίστωσα ἀπὸ παρατήρηση τοῦ L. Dindorf ὅτι τὴ λέξη *μύνη*, ἡ, τὴν ξέρει καὶ ὁ Χοιρόβοσκος (σ. 328, 33) καὶ ὅτι καὶ κατὰ τὸ φιλόλογο αὐτὸν τὸ ἐπίθετο *μυνικός* ὑπόκειται στὸ χωρίο τοῦ Εὐσταθίου, ποὺ τὸ παραθέτει ὁ Dindorf⁴.

Σχετικὰ μὲ τὴ μετάφραση τοῦ κειμένου ἀπὸ τὸ V. Rotolo θὰ εἶχα νὰ σημειώσω τὰ ἀκόλουθα: Πρῶτα - πρῶτα γιὰ τὸν ἀναγνώστη δὲν εἶναι πάντα βέβαιο ποῖος εἶναι ὁ συντάκτης τῶν σύντομων, ἀλλὰ χρήσιμων ὑποσημειώσεων ποὺ συνοδεύουν τὴ μετάφραση (βλ. λ.χ. σελ. 19 σημ. 1, σελ. 21 σημ. 2, σελ. 21 σημ. 4, σελ. 45 σημ. 1). Ἐνα ἄλλο ζήτημα εἶναι, ἂν ὁ μεταφραστὴς μεταγλωττίζοντας τὸ κείμενο τοῦ Εὐσταθίου συμφωνῇ μὲ ὅσα

¹ Βλ. A. Maricq (Byzantion 20, 1950, 87 σημ. 1).

² Die Normannen in Thessalonike, σελ. 146.

³ Βλ. E. Boissacq, Dictionnaire étymologique de la langue grecque, λ. *ἀμύνω* καὶ *μύνη* (ἡ). Διαφορετικὴ ἐτυμολογία δέχεται ὁ I. Πανταζίδης (Φιλίστωρ 3, 1862, 213).

⁴ Θὰ μπορούσα ἀκόμη νὰ προσθέσω ὅτι μὲ τὸ *μύνη* αὐτὸ συνδέει ὁ Ἰωάννης Πανταζίδης (Φιλίστωρ 3, 1862, 213) τὸ μακεδονικὸ ρῆμα «*μυνίζω* καὶ κατὰ συκοπὴν *μνίζω*», ποὺ σημαίνει κατὰ τὸν ἴδιο «*σιωπῶ, δὲ θέλω νὰ μιλήσω*». Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς σύνδεσης αὐτῆς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι βέβαιος.

σημειώνει ὁ ἐκδότης στὴν εἰσαγωγή του ἢ ἂν ἀκολουθῇ δικές του ἀπόψεις. Ἔχω τὴν ἐντύπωση, ὅτι τὸ δημοσίευμα δὲ μᾶς παρέχει σχετικὴ πληροφορία. Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ παρατηρήσω ὅτι σημαντικὴ ὑπηρεσία προσφέρουν στὸν ἀναγνώστη καὶ τὸ μελετητὴ οἱ ἐπικεφαλίδες ποὺ παρέχονται στὸ περιθώριο τῆς μετάφρασης, γιατί βοηθοῦν σὲ ἕνα ἀμειώτερο κατατοπισμὸ στὰ περιεχόμενα τῆς κάθε σελίδας τοῦ κειμένου. Παράλληλα ὀφείλω νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι ἡ μετάφραση ποὺ φιλοτέχνησε ὁ Rotolo, ἂν συγκριθῇ μὲ τὴν παλιότερη ἰταλικὴ μετάφραση τοῦ Giuseppe Spata¹, βρίσκεται πολὺ πιὸ κοντὰ στὸ πνεῦμα τοῦ κειμένου. Ὁ νεώτερος μεταφραστὴς βρέθηκε φυσικὰ στὴν ἀνάγκη νὰ μεταφέρῃ τὸν ἐξαιρετικὸ μακροπερίοδο καὶ δύσκολο καμιά φορὰ λόγος τοῦ Εὐσταθίου σὲ συντομότερες προτάσεις. Ὁ Spata ἀντίθετα εἶχε θελήσει νὰ μείνῃ πιὸ κοντὰ στὸ γράμμα τοῦ κειμένου, χωρὶς ὅμως μὲ τοῦτο καὶ νὰ κερδίσῃ ἡ μετάφρασή του.

Ὑστερα ἀπὸ τὴ μετάφραση τούτη τοῦ Rotolo, καθὼς καὶ τὴ σχετικὰ πρόσφατη (1955) γερμανικὴ μετάφραση τοῦ κειμένου ποὺ ἐπιχείρησε ὁ Αὐστριακὸς συνάδελφος H. Hunger², τίθεται, νομίζω, καὶ γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες τὸ ζήτημα, ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ μεταφραζῶνται στὴ νέα γλώσσα μας κείμενα ποὺ μᾶς σώθηκαν σὲ ἀρχαῖστικὴ γλώσσα, ὅπως εἶναι ἡ περίπτωση τῆς μεγάλης πλειονότητος τῶν μεσαιωνικῶν ἑλληνικῶν κειμένων. Θὰ ἔλεγα ὅτι εἶναι ἄτοπο τὰ κείμενα αὐτὰ νὰ εἶναι προσιτὰ σὲ ἀλλόγλωσσους ἀναγνώστες καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ σ' ἐμᾶς ἡ δυνατότητα νὰ τὰ προσεγγίσῃ ἕνα πλατύτερο διανοούμενο κοινὸ ποὺ δὲν ἔχει τὴ φιλογολογικὴ ἐπιστήμη ὡς ἰδιαίτερή του ἀπασχόληση. (Ἄς ἀφήσωμε ποὺ καὶ γιὰ τοὺς φιλόλογους μιὰ μετάφραση δίνει ἀφορμὴ σὲ μελέτη καὶ συζήτηση). Βέβαια ἡ ἀνάγκη προβάλλει ὅχι γιὰ τὰ δημώδη μεσαιωνικὰ κείμενα, ποὺ ἔτσι ἢ ἄλλῶς εἶναι προσιτὰ στὸ Νεοῦ Ἕλληνα. Πρόκειται μόνον γιὰ κείμενα ποὺ ἀρχαΐζουν στὴ γλώσσα. Κανεῖς δὲ θὰ σκεπτόταν ἴσως νὰ μεταφράσῃ τὸν «Καλλίμαχος καὶ τὴ Χρυσορρόη» ἢ τὸν «Ἐρωτόκριτο» στὴν κοινότερη νέα ἑλληνικὴ γλώσσα. Τὸ ἐγχείρημα δὲ θὰ ἐπιδοκιμαζόταν, καθὼς δὲν ἐπιδοκιμάζεται ἡ ἀτυχὴς ἔμπνευση μερικῶν νὰ μεταφέρουν σὲ δημοτικὴ γλώσσα κείμενα τῆς νέας ἑλληνικῆς λογοτεχνίας γραμμένα στὴν καθαρεύουσα. Ὅμως ἂν μεταφραζόνταν κείμενα, ὅπως λ.χ. ἡ «Χρονογραφία» ἢ οἱ «Ἐπιστολές» τοῦ Ψελλοῦ ἢ τὸ «Χρονικὸ γιὰ τὴν ἄλωση τῆς Θεσσαλονίκης» τοῦ Εὐσταθίου, δὲ νομίζω πὼς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἀνώφελη πρωτοβουλία.

Οἱ σημειώσεις τοῦ ἐκδότη στὸ κείμενο τοῦ Εὐσταθίου εἶναι πολὺ

¹ I Siciliani in Salonicco, Παλέριο 1892.

² Die Normannen in Thessalonike. Die Eroberung von Thessalonike durch die Normannen, 1185 n. Chr., in der Augenzeugenschilderung des Bischofs Eustathios.

χρήσιμες. Μέσα σ' αὐτὲς διατυπώνονται καὶ πολλὲς παρατηρήσεις πᾶνω στὴ γλώσσα του, πὺν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον ἀπὸ ποικίλες πλευρὲς. Σὲ ὁρισμένες περιπτώσεις θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ διατυπώσῃ ἀντίρρηση. Ἔτσι λ.χ. δὲ νομίζω ὅτι γράφοντας ὁ Εὐστάθιος (126, 17) «κατὰ τὰς Τετράδας καὶ Παρασκευὰς» ἀκολουθεῖ τὸ σήμερα δημοτικὸν τύπο «Τετράδῃ», ὅπως ὑποστηρίζεται στὶς σημειώσεις (σελ. 179): «Τετράδῃ in vece di Τετάρτῃ». Πρέπει μᾶλλον νὰ δεχτοῦμε ὅτι καὶ ἐδῶ ὁ Εὐστάθιος ἀκολουθεῖ ἀρχαῖστικὴ χρήση. Ὅπως εἶναι γνωστό, καὶ τὴν τετάρτη ἡμέρα τοῦ κάθε μηνὸς οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἔλεγαν «τετράδα» (ὀνομαστ.: «τετράς») καὶ οἱ Χριστιανοὶ ὁμοίαν ὀνόμαζαν τὴν τετάρτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας (Κλήμης Ἀλεξανδρ.).

Νομίζω ὅτι ὁ πίνακας ὀνομάτων καὶ πραγμάτων (σελ. 185-191), πὺν τὸν συγκρότησε ὁ μεταφραστὴς τοῦ κειμένου Rotolo, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι περιεκτικότερος. Ἐδῶ καταγράφηκαν μόνο ὀνόματα προσώπων (ἐθνικὰ καὶ ἐλάχιστα προσηγορικά). Θὰ κέρδιζε ὁ ἀναγνώστης, ἂν ὁ συντάκτης τοῦ πίνακα ἀποφάσιζε νὰ περιλάβῃ σ' αὐτὸν καὶ λέξεις πὺν νὰ δίνουν κατὰ κάποιον τρόπο τὴ λεξιλογικὴ ἀτμόσφαιρα, μέσα στὴν ὁποία κινεῖται ὁ λόγιος ἱεράρχης. Θὰ μπορούσε λ.χ. νὰ περιλάβῃ ἐκεῖ λέξεις παλιότερες (ἀρχαῖες ἢ μεταγενέστερες ἢ καὶ μεσαιωνικὲς ἀκόμη) πὺν τὶς χρησιμοποιεῖ ὁ Εὐστάθιος μὲ κάπως διαφορετικὴ σημασίαν ἢ χρήση. Μιὰ πρόχειρὴ λεξιλογικὴ ἀναζήτηση πᾶνω στὴ γλώσσα τοῦ Εὐσταθίου μοῦ παρέχει ἐνδείξεις νὰ πιστεύω ὅτι ἔνα σημαντικὸν τμῆμα τοῦ λεξιλογίου πὺν χρησιμοποιεῖ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ, τὴ γλώσσα τῶν δοκίμων χρόνων, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ μεταγενέστερη, καθὼς καὶ τὴ μεσαιωνικὴ ἐποχὴ. Πρόχειρα παραθέτω ἐδῶ μερικὲς λέξεις (ἢ καὶ ἐκφράσεις) πὺν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον: βαθεῖα ἑσπέρα (σελ. 92, στ. 33)· ἀνὴρ ἰχθύων τιμῆς μελόμενος (92, 16-7), ἀσχυλτος (82, 22)· στὸν Εὐστάθιο καὶ τὸ ἐπίρρ. ἀσχύλτως)· σκιατραφία ἢ (82, 22)· μεταρρέπω (82, 23)· ἴσως μόνο μεσαιων.)· βράκα, ἢ (82, 7)· κυνηγετοῦμαι (82, 2)· ἀρχ.: κυνηγετῶ)· ἔκφυλος (82, 8)· ἐπιθ.)· περίθσεις, ἢ (82, 10)· πρηνεύω (82, 11)· μόνο στὸν Εὐστάθιο;)· τρυφερεῖσθαι (82, 12)· ἀνηλίστα (82, 12)· μόνο στὸν Εὐστάθιο;)· μετακαθίζω (82, 22)· ἄρεσκος (82, 24)· ἀπαντᾷ καὶ στὸν Ἀριστοτ.)· καρδιοκολάπτῃς (52, 27)· μόνο στὸν Εὐστάθιο;)· πνιγαλεὺς, ὁ (84, 5)· μόνο στὸν Εὐστάθιο;)· κατάγχω (84, 9)· ἀπολεοντοῦμαι (84, 15)· δραστηριοῦμαι (84, 17)· μόνο στὸν Εὐστάθιο;)· παρακλητεύομαι (84, 19)· καστροφυλακῶ (84, 22)· μόνο στὸν Εὐστάθιο)· καστροφυλάξ, ὁ (84, 23)· μόνο μεσαιων.)· κάστρον, τὸ (84, 24)· ἐγκορδυλοῦμαι (84, 26)· τὸ παθητ. μεσαιων.)· οἰκουρικῶς (84, 26)· μόνο στὸν Εὐστάθιο)· οἰκουρικός, μεταγ.)· φυγεῖν, τὸ (84, 29)· μόνο στὸν Εὐστάθιο)· χωροβατῶ¹ (48, 14)· ἄρματα (70, 23)· μυνικός

¹ Βλ. παρατήρησή μου πὺν πᾶνω, σελ. 491, σημ. 2.

158,13' μόνο στὸν Εὐσταθίου). Ὁφείλω νὰ σημειώσω ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ λέξεις, ποὺ παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον, προέρχονται ἀπὸ ἐλάχιστες σελίδες τοῦ κειμένου τοῦ Εὐσταθίου. Ἄς προσθέσω ἐπίσης ὅτι ἦδη ὁ Τ. Hedberg, καθὼς πραγματεύεται σὲ παράρτημα τῆς μελέτης του γιὰ τὸν Εὐσταθίου ὡς ἀντικιστὴ¹ (=μελετητὴ τῆς ἀντικῆς διαλέκτου) τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο χρησιμοποιεῖ τὶς πηγές του, κάνει παρατηρήσεις ποὺ δείχνουν ὅτι ὁ λόγιος ἱεράρχης συχνὰ ἀντικαθιστᾷ τὴ δόκιμη ἢ ἀρχαϊκὴ λέξη τοῦ κειμένου ποὺ ἔχει ὑπ' ὄψιν του μὲ λέξη τοῦ μεταγενέστερου ἑλληνισμοῦ.

Ἄλλὰ καὶ λέξεις ἢ ἐκφράσεις ποὺ τὶς θεωρεῖ δημοτικὲς ὁ ἐκδότης (βλ. σελ. XXXII), ὅπως *στάμα*, *πέζευμα*, *ἐκστέλλω*, *μύρισμα*, *ἐξερεῦγω* (χρήματα), *χόλῳ διαρρήγνυμαι* δὲν καταγράφονται στὸν πίνακα, ἐνῶ βρῖσκει κανεὶς καταγραμμένες λέξεις ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ λείπουν, ὅπως *βασιλῆς*, *πολιοῦχος*, *ταντάλειος*, *ταρτάριος*, κλπ.

Τὸ συμπέρασμά μου ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς ἐκδοσης τοῦ Κυριακίδη εἶναι ὅτι πρόκειται γιὰ πολὺ ἀξιόλογο δημοσίευμα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ πρότυπο γιὰ μελλοντικὲς κριτικὲς ἢ κριτικοερμηνευτικὲς ἐκδόσεις κειμένων τῆς μεσαιωνικῆς μας γραμματείας. Πρέπει νὰ συγχαροῦμε τὸ Σικελικὸ Ἰνστιτοῦτο βυζαντινῶν καὶ νεοελληνικῶν σπουδῶν γιὰ τὴν εὐτυχὴ ἔμπνευσή του νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ἓναν λαμπρὸ μελετητὴ τῆς ἑλληνικῆς καὶ ἰδιαίτερα τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας καὶ φιλολογίας τὴν προπαρασκευὴ τοῦ τόμου ποὺ ἔχουμε τώρα στὴ διάθεσή μας καὶ νὰ τοῦ εὐχηθοῦμε ἀγλαοὺς καρποὺς στὴν προσπάθειά του νὰ ἐνισχύσῃ τὴ μελέτη τῆς ἱστορίας τῶν βυζαντινῶν καὶ νεοελληνικῶν πραγμάτων γενικῶς, ἀλλὰ καὶ εἰδικότερα τῶν σχέσεων μεταξὺ τοῦ Βυζαντίου καὶ τῆς νότιας Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας.

E. ΚΡΙΑΡΑΣ

Γ ε ω ρ γ ί ο υ Χ. Χ ι ο ν ί δ ο υ, 'Ιστορία τῆς Βεροίας (τῆς πόλεως καὶ τῆς περιοχῆς). Τόμ. Α' (I. Εἰσαγωγικαὶ ἔννοιαι. II. Ἡ Βέροια ἐπὶ Μακεδόνων. III. Ἡ Βέροια ἐπὶ Ῥωμαίων). Σελ. 233. Βέροια 1960.

Ἦδη ἡ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου παρατιθεμένη ὀγκώδης βιβλιογραφία (33 σελ.) ὄχι μόνον προδίδει τὸ ὑπερμετρον τοῦ μόχθου, ἀλλὰ καὶ ἐπιδεικνύει τὸ ἀκατάβλητον τοῦ ζήλου τοῦ νεοροῦ συγγραφέως.

Ὁ πρῶτος οὗτος τόμος τοῦ συνέχειαν ὑποσχομένου ἔργου, περιέχον τὴν ἱστορίαν τῆς Βεροίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της μέχρι τοῦ τέλους τῆς ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, διαιρεῖται εἰς τὰ ἄνω τρία μεγάλα μέρη.

I. Τὸ πρῶτον καὶ εἰσαγωγικὸν μέρος διαιρεῖται εἰς δύο κεφάλαια.

Εἰς τὸ κεφ. Α' ὁ σ. ἀσχολεῖται 1. μὲ τὴν θέσιν, 2. μὲ τὸν ἰδρυτὴν καὶ

¹ Eustatios als Attizist, Οὐψάλα 1935, σελ. 194-200.